

Arrest

nr. 345 991 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van zijn advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 13 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 14 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. U volgt de islam. U bent afkomstig uit het dorp [K.], in het district Kuz Kunar, provincie Nangharhar. U woonde er uw hele leven. U liep school tot de zesde klas. Hiernaast hielp u uw vader in de landbouw. Uw broer [F.] studeerde vier jaar aan de universiteit in India. Na zijn afstuderen keerde hij terug naar huis. Een maand na zijn terugkeer werd hij aangeworven door [C.I.], een internationaal bedrijf. Via [C.I.] werd uw broer aangesteld als veiligheidsverantwoordelijke binnen het Afghaans telecommunicatiebedrijf [R.]. [R.] had op zijn beurt een contract met de overheid. Als veiligheidsverantwoordelijke was uw broer verantwoordelijk voor de beveiliging van zendmasten in gans Afghanistan. Ook stond uw broer in voor het herstel van zendmasten en generatoren die tijdens gevechten

met de Taliban werden vernield. Tijdens zijn werkzaamheden verbleef uw broer in Kabul stad. Hij kwam aanvankelijk éénmaal per maand naar huis. Later kwam hij nog slechts één keer om de twee maanden naar huis. Wanneer er gevechten waren tussen de Taliban en de overheid maakte de overheid gebruik van de telecommunicatie die via deze zendmasten gebeurde. De Taliban zouden uw broer op een gegeven moment gevraagd hebben om het telefonienetwerk af te sluiten, zodat de overheid hen niet zou kunnen aanvallen. Uw broer kon dit evenwel niet doen daar hij anders problemen zou kennen met de overheid. Rond januari / februari 2021 zou uw broer een eerste keer telefonisch zijn bedreigd door de Taliban omwille van zijn weigering in te gaan op hun eisen. Ook werd geëist dat hij zou stoppen met zijn werkzaamheden. Deze telefonische bedreigingen zouden zich vervolgens dagelijks hebben voorgedaan. Ook hieraan gaf uw broer geen gevolg. Rond april 2021 zou uw broer een eerste dreigbrief ontvangen hebben van de Taliban. In deze brief zou ermee zijn gedreigd zowel hem, alsook zijn hele familie, te doden en dit omwille van zijn werkzaamheden voor de 'ongelovige' overheid. Enige tijd later zou uw broer een tweede gelijkaardige dreigbrief ontvangen hebben in Kabul. Opnieuw legde hij deze dreigementen naast zich neer. Nadat uw broer deze tweede dreigbrief ontving, zou hij op een gegeven moment, toen hij voor zijn werk in Helmand provincie was, samen met de voorzitter van het bedrijf en zijn chauffeur door de Taliban zijn opgepakt en gedurende een maand zijn vastgehouden. Tijdens hun detentie werden ze slecht behandeld en geslagen. Na een maand zouden ze, na overleg tussen de Taliban en [C.I.] én de betaling van losgeld, zijn vrijgelaten. Uw broer zette hierna zijn werkzaamheden verder. Op een gegeven moment zouden de Taliban bij uw ouders thuis zijn langs geweest op zoek naar uw broer. Wanneer uw vader aangaf dat [F.] niet thuis was, zouden ze naar u gevraagd hebben. U was evenwel ook niet thuis, u verbleef op dat moment bij uw tante. De Taliban leden vertrokken terug. Op 15 augustus 2021 nam de Taliban de macht over. [F.] contacteerde uw familie met de melding dat jullie allemaal naar Kabul moesten gaan om samen te vertrekken. [F.] zei dat hij sowieso zou gedood worden en dat de rest van de familie ook problemen zou kennen. U verliet, samen met uw ouders, zussen, uw schoonzus en uw neefjes, uw dorp en jullie reisden naar Kabul. Daar ontmoetten jullie [F.] en de smokkelaar. Jullie verlieten op 17 augustus 2021 Afghanistan en reisden via Pakistan naar Iran. Daar raakten jullie gescheiden van [F.]. U heeft tot op heden geen nieuws van hem. Jullie reisden verder maar aan de Iraans-Turkse grens werd uw familie tegengehouden. Zij werden teruggestuurd naar Afghanistan en verblijven op heden terug in jullie voormalige huis in [S.]. U reisde alleen verder en kwam via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U verzocht hier op 13 juli 2022 om internationale bescherming.

U heeft tot op heden contact met uw familie. Zo werd u ingelicht dat de Taliban tot op heden naar u komen vragen.

Verder haalde u ook nog aan problemen te hebben met dorpelingen, meer bepaalde familieleden van Talibanleden die, door de weigering van uw broer om in te gaan op de eis van de Taliban het telefonienetwerk plat te leggen zodat de overheid de Taliban niet zou kunnen aanvallen, bij gevechten tussen de overheid en de Taliban familieleden verloren hebben.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, een werkcertificaat op naam van [F.O.], een arbeidscontract op naam van [F.O.], een kopie van de taskara op naam van [F.O.], twee dreigbrieven, kopieën van foto's van uw broer, van werklocaties van uw broer, uw broer op zijn werk, uw broer in India, u en uw broer en van uw broer in een vliegtuig en een omslag van UPS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u de Commissaris-generaal geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming, in uw hoofde.

U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de Taliban en dit omwille van uw broer [F.] zijn werkzaamheden voor een Afghaans telecomb bedrijf, in functie van de overheid, en wat overigens in handen was van het buitenlandse [C.I.]. Jullie hele familie werd met de dood bedreigd.

Uit wat hieronder duidelijk zal blijken moet evenwel besloten worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet hebt aangetoond, minstens dat u heeft gepoogd de Belgische alsook andere Europese asielinstanties, hieromtrent bewust te misleiden.

Zo blijkt allereerst dat u zich voor de Belgische asielinstanties ten onrechte probeerde als minderjarige te laten registeren. Bij uw aankomst in België verklaarde u geboren te zijn op 21.11.2005 (zie Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling in uw administratief dossier), wat zou betekenen dat u op dat moment 17 jaar oud was. Er werd vervolgens een leeftijdsonderzoek uitgevoerd in het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende. Uit dit onderzoek bleek dat u op 26 juli 2022 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 20,03 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Hieruit volgt dat u op dat moment wel degelijk al minstens 18 jaar oud, en dus meerderjarig, was. Op basis van dit resultaat werd uw geboortedatum vervolgens aangepast naar 01.01.2004 (zie interview Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vraag 4).

Uit uw administratief dossier blijkt voorts dat u ook eerder, in Oostenrijk, poogde de asielinstanties te misleiden door u als minderjarige te laten registeren. Zo werd u in Oostenrijk geregistreerd met geboortedatum 01.01.2006 (zie document 'Federal Office for Immigration and Asylum' Oostenrijk, 30/8/2022, in uw administratief dossier).

Deze informatie van de Oostenrijkse asielinstanties toont bijkomend ook aan dat u niet alleen aangaande uw leeftijd leugenachtige verklaringen aflegde doch ook wat uw naam betreft, afwijkende verklaringen aflegde. Waar u voor de Belgische asielinstanties verklaarde [O.T.] te heten, verklaarde u voor de Oostenrijkse asielinstanties dat uw naam [O.T.] is. Verder blijkt uit deze informatie dat u in Bulgarije, en dit dan nog voor uw aankomst in Oostenrijk, nóg andere persoonsgegevens opgaf. Daar liet u zich dan weer registeren onder de naam [A.O.T.], geboren op 03.04.2004 (zie document 'Federal Office for Immigration and Asylum' Oostenrijk, 30/8/2022, in uw administratief dossier).

Dit alles is geenszins ernstig. Dat u in het kader van uw interview bij de DVZ dan wel zelf spontaan aanhaalde dat u in Bulgarije een andere naam opgaf, wijzigt niets aan voorgaande. Bovendien strookt hetgeen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat u in Bulgarije de naam [I.O.] opgaf (zie interview DVZ vraag 3), wat dus geenszins klopt met de informatie in uw dossier (zie supra).

Het vermoeden ontstaat dat u hier bijkomend poogde de Belgische asielinstanties te meer daar uit de beschikbare informatie eveneens blijkt, en dit in tegenstelling tot wat u dan zelf weer beweerde, dat u zowel in Bulgarije, dit op 23.05.2022, alsook in Oostenrijk, dit op 14.06.2022, telkens een verzoek om internationale bescherming indiende. U uitdrukkelijk gevraagd of u ooit eerder in een ander land een verzoek om internationale bescherming indiende, ontkende u zonder meer. U zou er enkel vingerafdrukken gegeven hebben (CGVS p. 19).

Dat u, zoals u verder bij de DVZ aanhaalde, een andere naam opgaf omdat u niet in Bulgarije wou blijven (interview DVZ vraag 3), kan uw gedrag in deze niet vergoelijken. Hoe dan ook wijzigt het niets aan de vaststelling dat u herhaaldelijk ongerijmde verklaringen aflegde aangaande uw persoon.

Van iemand die, zoals u beweert, zijn land van herkomst verlaat omwille van een vrees voor zijn leven kan in alle redelijkheid verwacht worden dat deze duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande zijn identiteit. De identiteit is immers een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming. Dat u echter voor verschillende asielinstanties herhaaldelijk verschillende namen en geboortedata opgaf, waarbij u ook poogde u ten onrechte als minderjarige te laten registeren en zelfs liegt over de 'foute' naam die u zou hebben opgegeven, is geenszins ernstig.

Dat u thans een originele taskara voorlegt, wijzigt evenmin iets aan voorgaande. Dit document werd immers niet voorgelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

In het licht van voorgaande mag het dan ook duidelijk zijn dat de door u voorgelegde taskara niet kan worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

U heeft uw identiteit niet aangetoond en dit houdt dan ook reeds een duidelijk negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid.

Dat u, zoals u voor de DVZ liet optekenen, in Bulgarije een andere naam opgaf omdat u er niet wilde blijven, kan ook geenszins overtuigen noch kan dit bovenstaande vaststellingen vergoelijken.

Het mag duidelijk zijn dat, indien u daadwerkelijk een vrees heeft voor uw leven dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, het verkrijgen van internationale bescherming primeert op het land die u mogelijks die bescherming kan geven. Dat u bewust verkeerde persoonsgegevens opgeeft, het resultaat van eerder opgestarte asielpcedures in andere Europese landen niet afwacht en ook deze eerdere verzoeken om internationale bescherming poogt te verbergen, wijst er daarentegen op dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft en ondermijnt dan ook eens te meer uw beweerde vrees voor uw leven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielaas en vluchtmotieven.

Vooreerst kunnen de nodige bedenkingen worden gemaakt bij de beweerde tewerkstelling van uw broer bij [R.] telecommunicatiebedrijf.

U verklaarde dat uw broer vier jaar studeerde in India. Na zijn studies keerde hij terug naar Afghanistan en na een maand zou hij beginnen werken voor [R.] (CGVS p. 9, 12 en 13). Het mag hier al ten zeerste verbazen dat u niet eens blijkt te weten welke studies uw broer in India heeft gevolgd. U denkt dat het economie was. Na zijn terugkeer zou hij een maand thuis hebben gezeten zonder werk en vervolgens aan de slag zijn gegaan bij [R.]. U meermaals gevraagd wanneer uw broer zijn werkzaamheden aanvatte, kon u dit ook niet vertellen. U kwam niet verder dan meermaals te herhalen dat hij uit India terugkwam in 2020 en na een maand begon te werken. In een poging toch enige tijdsindicatie te krijgen, werd u voorts gevraagd hoelang uw broer dan voor [R.] heeft gewerkt. Echter, ook hier kon u geen antwoord op geven. Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat u ook niet éénsluidend kan aangeven welke functie uw broer precies had. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer het hoofd was van het internationale bedrijf "[C.I.]" (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Echter, voor het CGVS liet u dan optekenen dat uw broer via [C.I.] eigenlijk tewerkgesteld was bij [R.]. Hij deed examen bij [C.I.] maar werd dan vervolgens aangesteld bij [R.] als verantwoordelijke voor de beveiliging van de zendmasten op het ganse Afghaanse grondgebied (CGVS p. 13). U hierop gewezen haalde u aan dat u niet goed was door de reisweg en dat de tolk bij DVZ ook niet goed was (zie CGVS p. 18). Deze postfactum verklaring kan niet overtuigen. U immers bij aanvang van het onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw interview bij de DVZ, verklaarde u dat het interview goed ging, u had geen opmerkingen, uw verklaringen werden u nadien voorgelezen, alles stond erin en alles was correct genoteerd (zie CGVS p. 3). Dat u niet éénsluidig kan aangeven wat uw broer nu precies deed, mag al ten zeerste verbazen. Dat hetgeen u verklaarde voor de DVZ noch het CGVS bovendien strookt met wat dan in de documenten die u er staving van uw broer zijn werk voorlegde staat weergegeven, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Zo staat in de twee documenten die u voorlegde, i.c. een 'certificate of service' en 'employment agreement', dan weer aangegeven dat uw broer 'regional Liaison Officer' was (zie informatie in groene map), wat dus duidelijk wijst op een regionale functie / verantwoordelijkheid.

In het licht van voorgaande mag het duidelijk zijn dat toch ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw beweringen dat uw broer werkzaam was bij [R.].

De overige documenten die u voorlegde kunnen hier ook geen ander licht op werpen. Moet hier allereerst nogmaals in herinnering worden gebracht dat u uw identiteit niet heeft aangetoond en aldus ook niet is aangetoond dat de genaamde [F.O.] effectief uw broer is. De werkdocumenten op naam van [F.], de kopie van zijn taskara en de foto's die u voorlegde spreken zich ook niet uit over jullie beweerde familiale band.

In het licht van voorgaande mag het dan ook duidelijk zijn dat ook de nodige vragen kunnen gesteld worden bij de problemen die u en uw familie zouden gekend hebben omwille van uw broer zijn werkzaamheden.

Zelfs al zou het ten andere vaststaan dat uw broer werkzaam was voor / bij [C.I.] / [R.] – quod non – dan nog heeft u geenszins weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille hiervan.

Dient immers te worden opgemerkt dat uw relaas doorspekt is met verschillende ongerijmdheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaas compleet onderuit wordt gehaald.

U verklaarde dat uw broer in het kader van zijn werkzaamheden eerst gebeld werd door de Taliban waarbij hem gevraagd werd met hen samen te werken, i.c. werd hem gevraagd het telefonienetwerk plat te leggen zodat de overheid van dit netwerk niet langer zou kunnen gebruik maken om de Taliban aan te vallen. U broer zou dit geweigerd hebben waarna hij herhaaldelijk telefonisch en schriftelijk zou zijn bedreigd. Bij deze bedreigingen zou ook uw ganse familie met de dood zijn bedreigd en zou uw broer ook zijn aangemaand zijn job stop te zetten en zich aan te sluiten bij de Taliban. Ook zou uw broer éénmalig door de Taliban zijn opgepakt en gedurende een maand, tijdens dewelke hij zou zijn geslagen, zijn vastgehouden (CGVS p. 9, 10, 11 en 15).

De door u geschetste gang van zaken kan geenszins overtuigen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw broer ergens vanaf begin 2021 telefonische bedreigingen begon te krijgen van de Taliban. Ongeveer 2,5 maand nadat hij een eerste keer telefonisch werd bedreigd zou uw broer een eerste dreigbrief ontvangen hebben. U situeerde deze eerste dreigbrief rond 04.2021 (CGVS p. 11 en 16). Een maand nadat uw broer de eerste dreigbrief zou ontvangen hebben zou hij nog naar huis gekomen zijn, dit dan rond mei 2021. Nadien zou hij niet meer naar jullie dorp zijn teruggekeerd maar bleef hij in Kabul tot jullie vertrek (CGVS p. 11). Later beweerde u echter, wanneer u werd gevraagd naar uw broer zijn reactie volgend op de eerste dreigbrief, dat uw broer angst kreeg toen. U vervolgde dat hij aanvankelijk elke maand naar huis kwam, maar nadien nog slechts om de twee maanden (CGVS p. 12).

Het mag hoe dan ook ten zeerste verbazen dat uw broer überhaupt nog naar huis zou zijn gekomen op verlof. Immers blijkt uit uw verklaringen dat uw broer dagelijks telefonisch zou zijn bedreigd, dit dus sinds begin 2021. Wat deze dagelijkse telefonische bedreigingen betreft, bent u overigens ook niet éénsluidend. Waar u de ene keer liet optekenen dat hij 3 à 4 keer per dag werd bedreigd, verklaarde u later dat hij 5 à 6 keer per dag zou zijn gebeld (CGVS p. 15 en 16). In elk geval laat u met uw verklaringen uitschijnen dat uw broer toch duidelijk in het vizier zat én dagelijks meermaals werd bedreigd. Dat hij er dan geen graten in zag nog maandenlang herhaaldelijk naar huis terug te keren houdt geen steek. Dit daar u eveneens verklaarde dat de Taliban in de Kunar-regio aanwezig waren, overal waren Talibanleden aanwezig. Ze kwamen 's nachts naar de dorpen, ook naar jullie dorp [S.], vielen de huizen aan van overheidsmensen en vermoorden hen (CGVS p. 6, 7 en 17). Indien uw broer daadwerkelijk in het vizier zat van de Taliban en dagelijks herhaaldelijk werd bedreigd kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat hij aldus het risico niet zou nemen dan toch 's nachts door de Taliban in jullie woning te worden gevonden. Dat uw broer overdag naar huis kwam, dit wanneer de overheid aanwezig was, kan hier duidelijk geen ander licht op werpen daar u terzelfdertijd ook verklaarde dat hij dan 's nachts thuisbleef – op een moment dat het risico in handen te vallen van de Taliban dus het grootst was (zie supra) - en pas de volgende dag naar zijn werk terugkeerde (CGVS p. 17).

Dat de Taliban uw broer twee dreigbrieven stuurden kan ook niet worden aangenomen. Het betreffen hier immers gebeurtenissen die voortvloeien uit reeds ongeloofwaardige feiten. Het lijkt ook weinig logisch dat de Taliban uw broer enerzijds herhaaldelijk zouden contacteren met de vraag tot samenwerking - het netwerk plat te leggen en het signaal te verbreken – en ook terzelfdertijd via hun bedreigingen zou aangeven dat uw broer moet stoppen met zijn werk. Het mag duidelijk zijn dat uw broer weinig hulp zou kunnen bieden aan de Taliban indien hij zijn werk zou stopzetten.

Uw waarachtigheid aangaande de dreigbrieven wordt verder bijkomend onderuitgehaald in het licht van uw broer zijn reactie. Zoals hierboven reeds aangehaald zou uw broer minstens na de eerste dreigbrief nog op verlof naar huis gekomen zijn. U verklaarde nochtans dat uw broer al schrik kreeg na de eerste dreigbrief. U gaf immers zelf aan dat uw broer al van in het begin van de dreigementen schrik had dat hij door de Taliban zou worden gedood, dat ze misschien in 'geheime kledij' rondwandelden (CGVS p. 16). Dat uw broer dan mogelijks 'veilig' zat in Kabul omdat de Taliban er niet konden komen gezien de overheid er aanwezig was, wijzigt niets aan het feit dat de Taliban wisten waar hij zich bevond gezien hij er de twee dreigbrieven zou ontvangen hebben. Er kan dan ook verondersteld worden dat uw broer toch rekening zou gehouden hebben met de mogelijkheid dat hij in de gaten werd gehouden. Echter, volgend op de tweede dreigbrief zou uw broer zich samen met zijn overste in het kader van hun werk naar een bepaalde locatie begeven hebben, dit zonder enige beveiliging (CGVS p. 17). Dit is volstrekt onaannemelijk, temeer daar uw broer zijn overste over de bedreigingen zou hebben ingelicht én ook zijn overste aangaf dat hij zelf bedreigingen ontving (CGVS p. 12). Verder blijkt dat ook de rest van uw familie met de dood werd bedreigd omwille van uw broer zijn werkzaamheden. Dit zou ook uitdrukkelijk vermeld geweest zijn in de tweede dreigbrief (zie vertaling CGVS p. 11). Hier mag het dan ook weer ten zeerste verbazen dat jullie gewoon thuis in het dorp bleven wonen en jullie leven verderzetten. Blijkt ook uit niets dat jullie enige voorzorgsmaatregelen namen wat weerom totaal geen steekhoudt ingeval van een waarachtig relaas en in het licht van uw eerdere verklaringen dat de Taliban 's nachts actief was in jullie dorp en de huizen van overheidsmedewerkers aanvielen.

Dat u bij de DVZ met geen woord repte over de twee dreigbrieven die uw broer zou ontvangen hebben (zie vragenlijst CGVS), spreekt verder ook boekdelen.

Dat u deze twee dreigbrieven dan wel voorlegt bij het CGVS, kan hier geen ander licht op werpen. Dient immers te worden opgemerkt dat u deze brieven duidelijk niet voorlegde in het kader van een geloofwaardig relaas. Bovendien betreft het louter twee met de handgeschreven brieven die aldus door éénieder en op éénder welk moment kunnen zijn opgemaakt. Dat de brieven een 'officiële hoofding' en stempel bevatten, wijzigt ook niets temeer daar, zoals reeds opgemerkt, het geweten is dat alle Afghaanse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Ook de manier en het moment waarop u deze brieven zou ontvangen hebben, doet vragen rijzen bij de authenticiteit. U verklaarde dat u sprak met uw advocaat waarna u uw vader contacteerde en dan werden de documenten door uw vader naar u opgestuurd (CGVS p. 10 en 11). Bij de DVZ had u nog niets van documenten waaruit moet worden afgeleid dat u deze stukken aldus heeft opgevraagd na uw DVZ-interview en voor uw onderhoud op het CGVS. Echter, zoals hierboven reeds duidelijk werd aangetoond verzocht u reeds eerder in Bulgarije en Oostenrijk om internationale bescherming en kan aldus verondersteld worden dat reeds voor uw komst naar België moet geweten hebben dat u in het kader van een verzoek naar documenten zou worden gevraagd. Het is immers weinig aannemelijk dat u in het kader van uw eerdere twee procedures voor uw komst hier nooit naar documenten zou zijn gevraagd. Dat u aldus niet eerder de moeite deed om aan documenten te geraken en deze dan pas zou gevraagd hebben na uw DVZ-interview is niet ernstig. De vaststelling dat u uw documenten, en dan meer bepaald de twee dreigbrieven, pas voor het CGVS kon voorleggen én bovendien deze twee schriftelijke bedreigingen voor het DVZ totaal onvermeld liet, wijst er eens te meer op dat aan deze brieven geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat voorts nog de arrestatie van uw broer betreft moet eveneens worden gewezen op de incoherentie van uw verklaringen. Uit wat u verklaarde werd uw broer al maandenlang dagdagelijks door de Taliban bedreigd met de dood. Uiteindelijk zou uw broer dan, toen hij met zijn overste zonder beveiliging in het kader van het werk op verplaatsing was (zie supra), door de Taliban zijn opgepakt en gedurende een maand zijn vastgehouden. Uiteindelijk zouden ze, na onderhandelingen met [C.I.] en nadat losgeld werd betaald, zijn vrijgelaten (CGVS p. 15). Los van het feit dat u dienaangaande niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven mag het weerom ten zeerste verbazen dat u deze ingrijpende gebeurtenis ook totaal onvermeld heeft gelaten bij de DVZ én hier ook geen enkele melding van maakte wanneer u werd gevraagd uw vrij relaas uit de doeken te doen op het CGSV (zie CGVS p. 9 en 10). Bovendien strookt het geenszins dat de Taliban maandenlang uw broer zouden bedreigen, waarbij ze duidelijk te kennen zouden geven dat hij een ongelovige is en moet gedood worden, maar hem dan, eenmaal ze hem in handen hebben, gewoon tegen betaling van losgeld zouden vrijlaten. Dat de Taliban dan vervolgens voor jullie vertrek uit Afghanistan nog bij jullie thuis zou zijn langsgekomen op zoek naar u en uw broer, snijdt dan ook geen hout. Waarom ze uw broer gewoon zouden vrijlaten om hem dan vervolgens te komen zoeken, kan immers niet worden begrepen. Uw verklaringen aangaande deze gebeurtenis raken bovendien kant noch wal. U verklaarde dat de Taliban bij jullie thuis langskwam en aan uw vader vroegen naar uw broer. Uw vader zou hebben aangegeven dat hij in Kabul was, waarop ze vroegen naar u. Ook hier zou uw vader hebben aangegeven dat u er niet was, dat u bij uw tante verbleef. Hierop zouden de Taliban uw vader gezegd hebben terug naar binnen te gaan en vertrokken zijn (CGVS p. 17). Dat uw vader gewoon aan de Taliban zou zeggen waar zowel u alsook uw broer zich bevinden, wetende dat uw broer reeds maandenlang wordt bedreigd door de Taliban én dat ook reeds doodsbedreigingen ten aanzien van u werden geuit, kan totaal niet worden aangenomen. Dat de Taliban vervolgens gewoon zouden vertrokken zijn zonder verder actie te ondernemen, en hiermee aldus zelf regelrecht ingingen tegen hun eigen eerdere dreigementen dat de hele familie zou gedood worden, is verder ook niet aannemelijk.

Blijkt bovendien dat uw verklaringen aangaande dit huisbezoek ook niet éénsluitend zijn. Zo verklaarde u voor de DVZ dat uw moeder met de Taliban sprak buiten jullie woning. De Taliban zouden ook naar u gevraagd hebben maar uw moeder zou hebben aangegeven dat u niet thuis was. U zou zich ondertussen verstopt hebben in de woning (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Echter, voor het CGVS beweerde u dat de Taliban toen met uw vader spraken alsook dat u niet thuis was. U was immers bij uw tante (zie CGVS p. 17). U geconfronteerd met deze ongerijmdheden verklaarde u dat uw vader en moeder beiden naar de deur gingen. Uw vader ging naar buiten en sprak met de Taliban terwijl uw moeder zich achter de deur verschool. Wat betreft de ongerijmdheid aangaande uw aanwezigheid thuis dan wel bij uw tante, antwoordde u naast de kwestie. U kon deze tegenstrijdigheden dus geenszins uitklaren (zie CGVS p. 18). Bovendien haalde u dit beweerde huisbezoek ook niet aan wanneer u op het CGVS gevraagd werd uw vrij relaas uiteen te zetten (zie CGVS p. 9 en 10). U had er niet aan gedacht toen (CGVS p. 17). Dit is geenszins ernstig, temeer daar het hier om de enige persoonlijke 'bedreiging' gaat die u ooit zou gekregen hebben van de Taliban.

U rijgt de onaannemelijkheden aaneen.

Dat jullie vervolgens, na de val van het regime, probleemloos vanuit [S.] naar Kabul reisden om dan samen met uw hele familie Afghanistan te verlaten, is ook opmerkelijk indien u en uw familie daadwerkelijk in het vizier zaten van en bedreigd werden door de Taliban. Bij aanvang van het onderhoud op het CGVS

verklaarde u bovendien vreemd genoeg dat enkel u met uw broer vanuit het dorp vertrokken. U stelde formeel dat uw familie nooit Afghanistan verliet (CGVS p. 4). Dat u dan later, in het kader van uw relaas, verklaarde dat uw broer in Kabul verbleef, omwille van de bedreigingen niet meer naar huis kon terugkeren, en u en uw familie dan uiteindelijk allemaal samen Afghanistan verlieten omwille van de problemen, is weerom niet ernstig (CGVS p. 9 en 10).

In elk geval blijkt dat uw familie op heden opnieuw / nog steeds in het dorp [S.] woont. Ook dit tart elke verbeelding indien uw relaas de waarheid bevat. Immers, ondertussen is de Taliban aan de macht. Dat uw familie, die eerder uit vrees voor hun leven [S.] zou zijn moeten ontvluchten, dan gewoon terugkeerde naar hun voormalige woonplaats, bevestigt eens te meer dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Waar u nog wil laten uitschijnen dat de Taliban tot op heden uw familie lastigvalt op zoek naar jullie, dient voorts te worden opgemerkt dat gezien geen enkel geloof wordt gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden gekend hebben voor uw vertrek uit Afghanistan, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die zich dan nu nog zouden afspelen. U overigens bij de DVZ gevraagd naar de actuele situatie van uw familie én u uitdrukkelijk gevraagd of ze nu nog problemen kende, stelde u overigens te denken van niet (zie vragenlijst CGVS vraag 5).

Gezien uw familie op heden in [S.] woont én uit al bovenstaande duidelijk kan worden besloten dat aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven niet het minste geloof kan worden gehecht, kan evenmin worden aangenomen dat er zich tevens problemen voordoen met dorpingen, familieleden van overleden Talibanstrijders.

Uw broer [F.] zou u onderweg uit het oog verloren zijn, u heeft tot op heden geen nieuws meer van hem (CGVS p. 3). Hier mag het dan weer ten zeerste verbazen dat u bij de DVZ, bij uw registratie als minderjarige, liet optekenen dat uw broer, net zoals de rest van de familie, in [S.] verblijft (zie fiche niet begeleide minderjarige, DVZ, pagina 3). Ook al zou het vaststaan dat u uw broer tijdens jullie reis uit het oog verloor en u op heden niet weet waar hij is, dan nog volstaat dit niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Dit kan hoogstens aantonen dat uw broer Afghanistan verliet, niets meer en niets minder.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanvallen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40%

van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om

duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te

worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot minstens 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven – hierboven werd reeds uitdrukkelijk aangetoond dat aan uw beweerde (minderjarige) leeftijd geen geloof kan worden gehecht en dat u wel degelijk ouder bent dat u wil laten uitschijnen, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school en u hielp uw vader voor het overige in de landbouw (CGVS p. 5). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van 1 jaar en 7 maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In het licht van al voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend.

De voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De kopie van de taskara op naam van Faisal Osamani betreft louter deze persoon zijn persoonsgegevens. Zoals reeds opgemerkt is niet aangetoond dat dit effectief uw broer betreft. De kopieën van allerhande foto's die u voorlegde spreken zich ook geenszins uit over uw band met Faisal Osman. Dat u op een aantal foto's samen te zien bent met de naar u beweert genaamde Faisal Osmani, kan hoogstens aantonen dat u deze persoon kent. Een bloedband blijkt niet uit de foto's. Wie de overige personen zijn die op de bepaalde foto's te zien is, is ook niet duidelijk noch bevatten de foto's enige informatie aangaande hun werk, functie noch over de omstandigheden

waaronder deze werden gemaakt. De voorgelegde foto's spreken zich voorts ook niet uit over de problemen die u en uw familie in Afghanistan zouden gekend hebben. Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat de bewijswaarde van foto's hoe dan ook bijzonder relatief is daar deze makkelijk in scène kunnen gezet zijn. De UPS omslag voegt niets toe temeer daar deze omslag zelfs niet eens informatie bevat aangaande de afzender noch de geadresseerde.

De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, (hierna: het EVRM), van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat hem onterecht de vluchtelingenstatus is geweigerd.

Verzoeker gaat allereerst in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing waarom geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtmotieven en tracht deze te weerleggen.

Verder betoogt hij dat hij wel degelijk een bijkomende vrees voor vervolging door de taliban heeft omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en (gepercipieerde) verwestering. Hij gaat over tot een meer algemene toelichting over het profiel van Afghanen die zijn verwesterd of als dusdanig worden beschouwd en de risico's waaraan zij worden blootgesteld, waarvoor hij citeert uit verschillende artikelen, rapporten en rechtspraak en hierbij de weblinks vermeldt. Hij benadrukt het extreem strenge islamitische beleid van de taliban, het gebrek aan voldoende informatie over hoe de taliban personen met een verwesterd profiel behandelen bij terugkeer naar Afghanistan en het belang van een individuele beoordeling. Hij betoogt dat er in zijn geval individuele elementen spelen die maken dat hij bij terugkeer door de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd. Hij benadrukt dat hij Engels en Nederlands spreekt, dat hij heeft gewerkt in een bakkerij en dat hij volleybal speelt in een club. Hij wijst tevens op zijn relatie van drie maanden met een Roemeense vrouw. Hij stelt verder dat hij graag uitgaat en naar verschillende soorten muziek luistert. In deze situatie is zijn terugkeer naar Afghanistan, zo betoogt hij nog, in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.3. In tweede instantie bekritiseert verzoeker de beslissing om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Allereerst gaat hij in op de mensenrechtensituatie onder het huidige talibanregime en op de precare humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Hij citeert uit verschillende artikelen en rapporten, waarbij hij de weblinks vermeldt. Hieruit volgt volgens hem dat er grond is tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zijn terugsturen naar Afghanistan in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat de precare humanitaire en socio-economische situatie wel degelijk wordt veroorzaakt door de taliban als actor. Minstens kan volgens hem in de huidige stand van zaken niet worden uitgesloten dat deze overwegend is te wijten aan de gedragingen van de taliban.

Wat subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, betoogt verzoeker verder dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zeer volatiel blijft. Aan de hand van de UNHCR “Guidance Note” van februari 2022 en de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022 stelt hij dat het niet mogelijk is om objectieve en correcte informatie te verkrijgen. Hij stelt nog dat het standpunt van het CGVS is gebaseerd op een selectieve lezing van de aangehaalde bronnen en niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie, waarna hij een rapport aanhaalt dat er volgens hem op wijst dat het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan in stijgende lijn is. Hij wijst in dit verband ook andermaal op zijn verwesterd profiel.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 maart 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024;
- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, januari 2026.

3.2. Op 16 maart 2026 maakt verzoeker een eerste aanvullende nota over, waarbij hij in eerste instantie als nieuw element wijst op zijn biseksuele geaardheid. Hij betoogt dat hij zich reeds in Afghanistan aangetrokken voelde tot jongens en mannen, maar hier niet durfde voor uit te komen. Hij geeft aan dat hij in België meerdere (losse) relaties met mannen heeft die hij kent via Grindr, een datingapp voor homomannen, en hij tegelijkertijd een open relatie heeft met een vrouw. Hij duidt dat, toen hij net in België aankwam, hij dacht dat homoseksuele relaties ook hier verboden zijn en hij er ook niet volledig voor durfde uit te komen omdat hij lange tijd met zijn geaardheid heeft geworsteld. Hij stelt zijn geaardheid soms nog als ziekte of verslaving te beschouwen, maar meer en meer te beseffen dat hij zo is geboren. Hij wijst er op dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid al problemen heeft gekregen met andere Afghanen in België, reden waarom hij verhuisde naar zijn huidige verblijfsadres. Hij geeft aan andere Afghanen zo veel mogelijk te mijden. Hij wijst op een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban en zijn eigen familie wegens zijn geaardheid en verwijst hiervoor naar de EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026. Als (begin van) bewijs stelt hij volgende stukken te willen voegen:

- screenshots van zijn profiel op Grindr, waaruit blijkt dat hij met verschillende mannen chat;
- foto's waarop hij onder meer staat aan een regenboogzebrapad;
- een geschreven verklaring van een zekere A., die verklaart dat hij verzoeker heeft leren kennen via Grindr en een toekomst met hem wil opbouwen;
- een aanbevelingsbrief van de heer M.C. die ook stelt verzoeker via Grindr te hebben leren kennen;
- een foto samen met een collega die ook tot de LGBTQI+ gemeenschap zou behoren.

In tweede instantie gaat verzoeker verder in op zijn verwestering. Hij verwijst opnieuw naar de EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026 om aan te geven dat de taliban een ultra-conservatieve vorm van de sharia hebben ingevoerd. Hij benadrukt dat hij er een duidelijk afwijkende levensstijl op nahoudt en zich niet langer zal kunnen aanpassen aan de regels onder de taliban. Hij voert aan dat de ontdekking en beleving van zijn biseksuele geaardheid een duidelijke rol hebben gespeeld in zijn verwestering en zijn verblijf en manier van leven in België er ook toe hebben geleid dat hij zijn geloof, de islam, in vraag stelt. Hij geeft aan dat hij zijn geloof niet meer praktiseert alsook dat hij alcohol drinkt en gaat feesten in discotheken. Hij stelt in de war te zijn of er wel een god bestaat en heeft met een kennis een (katholieke) kerk bezocht in Brussel. Van dit laatste voegt hij screenshots van een video. Hij benadrukt verder dat hij is tewerkgesteld in een restaurant en dat hij een contract van onbepaalde duur heeft gekregen. Het stuk dat hij voegt betreft echter slechts een niet-ondertekende arbeidsovereenkomst als keukenhulp / koerier van 1 augustus 2024 tot 31 oktober 2024. Hij voegt verder een getuigenverklaring van zijn werkgever van 6 juli 2026, een steunbrief van de heer S.H. en een steunbrief van de heer I.K., in wiens pitazaak hij heeft gewerkt. Deze personen beschrijven verzoeker als een eerlijk en hardwerkend persoon die zich heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Verzoeker merkt nog op dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername en dat hij dus nooit onder het regime van de taliban heeft geleefd.

In derde instantie betoogt verzoeker, wat de subsidiaire bescherming betreft, dat in de EUAA *“Afghanistan – Country Focus”* van januari 2026 een aanzienlijke stijging van geweld wordt waargenomen in zijn provincie Nangarhar, met een stijging van het aantal burgerslachtoffers. Hij wijst ook op de aanwezigheid van ISPK in deze provincie. Tevens wijst hij op de oorlog tussen Afghanistan en Pakistan. In dit verband haalt hij enkele artikelen uit de media aan en vermeldt hij de weblinks.

3.3. Op de terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer, waarbij hij allereerst aangeeft op een aantal punten te willen reageren op de aanvullende nota van de commissaris-generaal en refereert aan actuele informatie met betrekking tot de mensenrechten-, veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan in 2025.

In dit verband wenst de Raad wel op te merken dat verzoeker perfect in de mogelijkheid was om reeds te reageren op de aanvullende nota van de commissaris-generaal in zijn eigen aanvullende nota van amper een dag eerder. Er mag van hem toch ook worden verwacht dat hij dit zou doen in het eerstvolgende proceduristuk. Hetzelfde geldt wat betreft de door verzoeker aangehaalde landeninformatie voor 2025. Ook al zal de Raad rekening houden met de door verzoeker aangebrachte informatie, wenst hij er wel op te wijzen dat dit geen zorgvuldig handelen is van verzoeker en hij hiermee het proceseconomisch verloop van zijn beroepszaak hindert.

Verzoeker voegt bij deze nota verder alsnog zijn arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 1 december 2025, loonfiches voor de maanden november 2025 tot en met februari 2026 en een weblink naar een artikel in de media van 16 maart 2026 inzake een luchtaanval van Pakistan op Kaboel waarbij een afkickcentrum werd geraakt. Hierbij zijn volgens Afghanistan honderden doden gevallen, Pakistan ontkent een burgerdoelwit te hebben geraakt. Voorgaande opmerking over het onzorgvuldig handelen van verzoeker geldt niet voor voormelde nog aangebrachte concrete stukken die zijn persoonlijke situatie betreffen – evident – al zeker niet voor wat deze zeer recente gebeurtenis betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.3. Verzoeker voert in zijn aanvullende nota van 16 maart 2026 als nieuw element zijn biseksuele geaardheid aan. Hij betoogt zo dat hij ook op mannen valt en dat hij al meerdere losse homoseksuele relaties en contacten heeft gehad via een datingapp voor homoseksuele mannen. Hij voert tevens als nieuw element aan dat hij zich niet langer als een (praktiserend) moslim beschouwt en dat hij twijfelt aan zijn geloof.

4.4. Met zijn vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid en van zijn religieuze overtuigingen brengt verzoeker geheel nieuwe vervolgingsgronden naar voor. Deze elementen werden nog niet onderzocht door het CGVS. Uit de verklaringen van verzoeker in zijn aanvullende nota van 16 maart 2026 kan ook blijken dat de door hem voorgehouden verdere ontdekking van zijn seksuele geaardheid en van zijn religieuze overtuigingen heeft plaatsgevonden na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 25 september 2023.

4.5. Gelet op de Afghaanse context rond homoseksualiteit kan bovendien redelijkerwijze worden aangenomen dat het moeilijk kan zijn om uiting te geven aan homoseksuele gevoelens, waardoor niet zonder meer kan worden geoordeeld dat deze vervolgingsgrond laattijdig is ingeroepen in de aanvullende nota van 16 maart 2026.

4.6. Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen en neemt aldus geen standpunt in met betrekking tot een eventuele vrees voor vervolging omwille van de voormelde nieuw aangebrachte elementen.

4.7. De door verzoeker naar voor gebrachte argumentatie en de neergelegde stukken geven geen uitsluitel of hij daadwerkelijk een biseksuele geaardheid heeft of zijn geloof in vraag stelt. Te meer nu het aantonen hiervan niet evident is, acht de Raad in casu een verder en gedegen onderzoek naar deze nieuw opgeworpen problematieken aangewezen.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

4.8. Bijgevolg – en nu hij in deze niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft – ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om het CGVS toe te laten verzoeker te horen over zijn geaardheid, zijn religieuze overtuigingen en de verdere problemen die hij hierdoor mogelijk kan ondervinden in geval van terugkeer, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 februari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS